

אמנה מס' (131) בדבר קביעת שכר מינימום, בזיקה לארצות מתפתחות¹

אומצה בוועידה במושב ה-54, ג'ניבה, 22 ביולי, 1970.

הוועידה הכללית של ארגון העבודה הבין-לאומי,

לאחר שנקראה בג'ניבה על-ידי הוועד המנהל של משרד העבודה הבין-לאומי, ונתכנסה למושב החמישים וארבעה ביום 3 ביוני, 1970;

בתייה את דעתה להוראותיה של האמנה בדבר השיטות לקביעת שכר מינימום, 1928, ושל האמנה בדבר שכר עבודה שווה, 1951, אשר אושרו במידה רחבה, וכן של האמנה בדבר השיטות לקביעת שכר מינימום (חקלאות) 1951;

בשימה אל לבה, כי אמנות אלו תרמו תרומה רבת ערך להגנתן של קבוצות שכירים מקופחות; בהיותה סבורה, כי יאה זה מן הרצוי עתה לאמץ מסמך חדש, אשר ישלים את האמנות הללו ויבטיח הגנה לשכירים מפני שכר נמוך שלא כנאות, ואשר עם היותו בר-שימוש כללי, יביא בחשבון במיוחד את צרכיהן של הארצות המתפתחות;

בהיותה סבורה, כי יאה זה מן הרצוי עתה לאמץ מסמך חדש, אשר ישלים את האמנות הללו ויבטיח הגנה לשכירים מפני שכר נמוך שלא כנאות, ואשר עם היותו בר-שימוש כללי, יביא בחשבון במיוחד את צרכיהן של הארצות המתפתחות;

לאחר שהחליטה על אימוצן של הצעות מסוימות בדבר השיטות לקביעת שכר מינימום ובעיות הקשורות בכך, בזיקה מיוחדת לארצות מתפתחות, שאלה המהווה את הסעיף החמישי בסדר יומו של המושב;

לאחר שהחליטה, כי הצעות אלו תלבשנה צורה של אמנה בין-לאומית,

מאמצת ביום זה, עשרים ושניים ביוני לשנת אלף תשע מאות ושבעים, את האמנה שדלקמן, שתיקרא "אמנה בדבר קביעת שכר מינימום, 1970":

סעיף 1

1. כל חברה בארגון העבודה הבין-לאומי, המאשררת אמנה זו, מתחייבת לקבוע מערכת של שכר מינימום, אשר תגן על כל קבוצות השכירים, שתנאי עבודתם הם כאלה שיהא מן הראוי להבטיח את הגנתם.

2. הרשות המוסמכת בכל ארץ תקבע, בהסכם עם הארגונים היציגים של המעבידים והעובדים הנוגעים בדבר, מקום שארגונים כאלה קיימים, או לאחר התייעצות מלאה עמם, את קבוצות השכירים אשר יש להגן עליהן.

3. כל חברה המאשררת את האמנה הזאת, תרשום, בדין וחשבון הראשון על הפעלתה של האמנה, שיוגש לפי סעיף 22 לחוקת ארגון העבודה הבין-לאומי, את קבוצות השכירים שלא יהיו מוגנות בהתאם לסעיף זה, מתוך שתציין את הטעמים לכך, ותודיע בדינים וחשבוניות שלאחר מכן את מצב תחיקתה ונוהגה בכל נוגע לקבוצות שאינן מוגנות, ואת השיעור שבו ניתן תוקף, או מוצע כי יינתן תוקף, לאמנה, לגבי הקבוצות האמורות.

1 פורסמה בירחון העבודה והביטוח הלאומי, התשל"ד, עמ' 17. החוק המתייחס הוא חוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987, ראה בפרק 10.3.01 לעיל. וראה המלצת העבודה הבינלאומית מס' 135, בדבר הדרך לקביעת שכר מינימום, 1970, שפורסמה ב- International Labour Conventions And Recommendations, 1919-1991, Volume I p.952, International Labour Office, Geneva. כן ראה אמנה מס' 99 בדבר קביעת דרך לחישוב שכר המינימום בחקלאות, 1951, שפורסמה ב- International Labour Conventions And Recommendations, 1919-1991, Volume I p.526, International Labour Office, Geneva.

את האמנה יש לפרש מתוך הנחה שהמחוקק התכוון לעמוד בהתחייבות הבינלאומית ולא לפעול בניגוד לה, דב"ע לז/71-3, עלית - לדרמן; פד"ע כרך ט' עמ' 255, בעמ' 264. שם נזכרת האמנה בהקשר להגדרת שכר עבודה וכן האמנה בדבר הגנת השכר, 1949, הניתנת בפרק 10.3.3 להלן, וראה ד"ב עמ' 4-1, "דן" אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ - ההסתדרות הכללית ואח'; פד"ע כרך ט"ו, עמ' 180 בעמ' 189.

על אמנות עבודה בינלאומיות **מקור לפרשנות**, ראה פסקי הדין בפרק 10.20.1 לכרך ג' בקובץ, הן בכללי פרשנות, תחת הכותרת "על היזקקות למקורות זרים". וראה דב"ע שם/4-18, ההסתדרות הכללית של העובדים ואח' - עירית תל-אביב; פד"ע כרך י"ב, עמ' 52.

(המשך ההערה בעמ' הבא)